

РЕШЕНИЕ

№ 12859

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1867** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по жалбата на Агенция пътна инфраструктура, срещу Решение № 5074/19.11.2024 година, постановено по НАХД № 11128/2024 година по описа на Районен съд - София. Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че деянието не е извършено, тъй като системата за отчитане на платените такси е била неизправна. Твърди, че незаплащането на дължимата пътна такса за движение на товарния автомобил по платената пътна мрежа е нарушение. Отделно от това твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че изменението в Закона за пътищата с Държавен вестник, бр. 14 от 2023 година, в сила от 01.08.2023 година, следва да се квалифицира като по-благоприятен закон по чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди електронния фиш. В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност, при отхвърляне на жалбата, прави възражение за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение. Ответникът, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. В отговора на касационната жалба от 17.02.2025 година излага подробните си съображения. Моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалваното решение. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на „Атмикс Бетон“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Електронен фиш № [ЕГН] на Агенция пътна инфраструктура, с който на търговеца е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева, на основание чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата затова, че на 11.07.2021 година, не е заплатил дължимата пътна такса за движение на товарен автомобил с регистрационен [рег.номер на МПС] по път А-6 километър 50+427 в посока с нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа.

С Решение № 5074/19.11.2024 година, постановено по НАХД № 11128/2024 година по описа на Районен съд – София, електронният фиш е отменен. За да постанови този резултат въззивният съд е приел от фактическа страна, че товарен автомобил с регистрационен [рег.номер на МПС] се е движил по път А-6, километър 50+427 в посока с нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа като не е заплатил дължимата пътна такса. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като административнонаказващият орган не е изяснил относимите факти. Отделно от това е приел, че чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28.11.2019 година има пряко приложение, поради което, като не я е приложил, административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение, обосноваващо отмяна на електронния фиш.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че въззивният съд е установил относимите факти.

В редакцията си към датата на извършване на нарушението, разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от Закона за движението по пътищата не предвижда възможност за налагане на имуществена санкция за нарушението по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата с електронен фиш.

Разпоредбата е изменена с ДВ бр. 13/2024 година, в сила от 13.02.2024 година, като считано от тази дата нарушенията по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата се наказват с електронен фиш.

С оглед на изложеното настоящият състав намира, че електронният фиш е издаден при допуснато съществено процесуално нарушение, основание за отмяната му.

За прецизност на изложението съдът излага и следните мотиви :

Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 година относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО (Регламент 2020/204) задължава доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване (ЕУЕПТ) да информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недеklarирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство. Регламентът е приложим от 19.10.2021 година.

Анализът на цитираната разпоредба налага извод, че задължението за уведомяване и даването на възможност за отстраняване на нередността, преди предприемане на принудителни мерки е допустима възможност, когато е предвидена в националното законодателство. Т.е. всяка държава членка взема самостоятелно решение дали да въведе този механизъм.

Република България не е въвела с националното си законодателство механизма по чл. 2, § 7 от Регламент 2020/204, тъй като въведената с разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата компенсаторна такса не е възможност за отстраняване на нередността, а представлява тип санкция, заменяща санкцията по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата.

С оглед на горното настоящата съдебна инстанция не споделя извода на въззивния съд, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, поради неспазване на механизма по чл. 2, § 7 от Регламент 2020/204.

Отделно от това настоящият съдебен състав намира, че определената в разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата санкция в абсолютен размер нарушава правото на защита на наказаното лице, тъй като лишава и административнонаказващия орган и съда от възможност да определят наказание при спазване на критериите по чл. 12 от ЗАНН.

Решение по съединени дела С-497/15 и С-498/15 от 22.03.2017 година на Съда на Европейския съюз, както и Решение по дело С-61/23 от 21.11.2024 година на Съда на Европейския съюз дава тълкуването, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27.09.2011 година трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер.

С оглед на изложеното решението следва да се остави в сила.

На ответника по касационната жалба следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 650 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, при неуважаване на възражението за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5074/19.11.2024 година, постановено по НАХД № 11128/2024 година по описа на Районен съд – София.

ОСЪЖДА Агенция пътна инфраструктура, [населено място], [улица], ДА ЗАПЛАТИ НА „Атмикс Бетон“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК] сумата от 650 (шестотин и петдесет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.